

בן-יהודה לא - רצח כפול

חקירת סופרנו מוכיחה: לא היתה, הריגת - רחמים

הבית בו התחוללה הטרגדיה

חברת קולנוע, בר פריזאי ו... רופא השנים

ממכרו, כשכלי נגינה בידהם, מאחר שלערב זה נקבע קונצרט קאמרי בבית רופא השיניים. ערבים מוסיקאליים אלה היו נערכים לעתים קרובות בביתו של ד"ר קדיש. ייתכן כי ד"ר קדיש ידע מראש, בשעה שקבעו את הקונצרט לאותו ערב, כי הקונצרט הזה כבר לא יתקיים, אולם יש השערה, המתקבלת יותר על הדעת, והיא: ההחלטה לרצוח את הבת ולאבד עצ-מו לדעת התבשלה ביום האחרון, או יומיים לפני כן, לאחר שהוא נשא בלבו את הרעיון מזה זמן.

בחוק רוקד החמוץ

קדיש, רופא שיניים בן 64, אלמן, שבא מארמניה לפני 15 שנה, אדם אהוד על הבריות, נמצא יום אחד בדירתו אשר בקומה ב' ברחוב בן יהודה במצב של גסיסה. בחדר השני

שא (הרחוב, המספר וגם הקומה) ומש-רד הבריאות. הפתק השלישי מכיל כעין תעודת-לידה של האב והבת. על עצמו כותב ד"ר קדיש "נולד ב" קינגסברג בשנת 1886, נפטר...". וכאן הוא מוסיף קו, מאחר שאין לקבוע את הדבר בטרם מת האיש, שהרי בלתי אפשרי הדבר שאדם יכתוב במו ידו את תאריך מותו... אכן הדיוק הנמרץ שורר בכל שורה של מכתבים אלה.

מתי החליט עי הרצח?

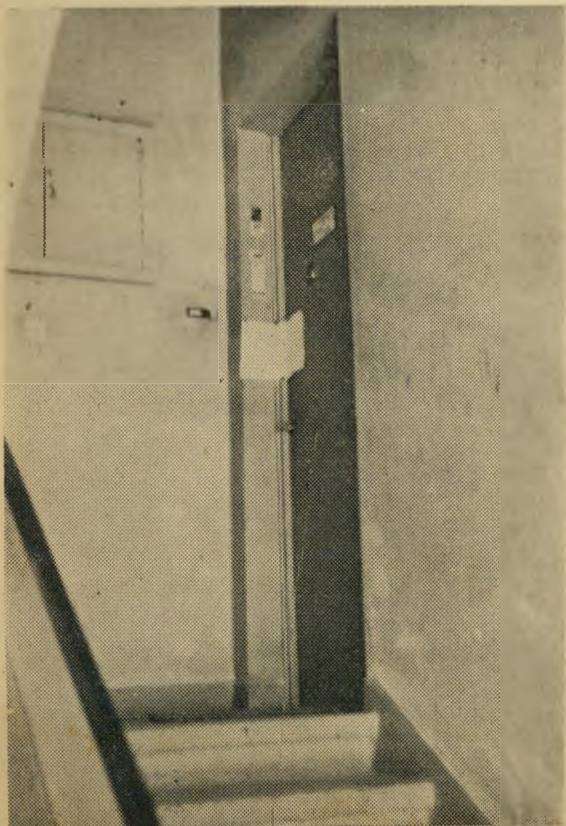
עם סיום עבודה זו וסידור ניירי-תיו בשולחן הכתיבה שלו, שולח האיש יד בנפשו, וכמה שעות אחר כך מת-גלית התמונה לגוד עיני שותפו, אדם בשם גולדשטיין, מרפא שיניים, שבא לדירה. באותו ערב, הוא מוצאי שבת, מגיעים לביתו של ד"ר קדיש אחדים

את כל פרטי הדרמה, שהתחוללה בשנים האחרונות בלבו של ד"ר יוהן קדיש, לא נדע לעולם. אין ספק כי בתקופה זו הלך והתבשל בקרבו של רופא השיניים רעיון, שהביא למעשה הרצח בדירתו אשר ברחוב בן יהודה בתל-אביב, שאלמלא פרשת "הרחמים" אשר בו, ואותו הר למעשי "הריגה מתוך רחמים", אשר הגיע אלינו בזמן האחרון מהעולם הגדול, לא היינו מכנים אותו אלא "רצח כפול" ותו לא. ואם כי רופא השיניים לקח עמו לקבר את סודו הכאוב, אפשר ואפשר להבין את אשר התרחש כאן.

בראשית היתה החלשה והרצון להתחמק מידי הגורל האכזר, באשר לא היתה למצבו של אומלל זה כל תקנה. מכאן ואילך הלך הרעיון והפך החלטה, כאשר איש המדע נעזר במוח הספקולטיבי של בן המאה הזאת, חסר האמונה, היוודע להתגבר בהגיונו על רגשותיו. אשר לשלב האחרון של הפרשה, אין להגות, כי ד"ר קדיש היה שפוי בדעתו, במובן המקובל של המושג, בשעותיו האחרונות. ואילו בעיני החוק והמדינה נסתיימה גם הפרשה סופית - החוקר סגר את התיק: רצח כפול, האשם איננו עוד בחיים, ואין צורך לחקור ולהביא הוכחות משפטיות. חוקר המשטרה בתל-אביב אינו צריך לחקור. הפרטים לא יוסיפו לאיש דבר.

"מיסמך מוזר"

מה אירע בדירתו של ד"ר קדיש אשר ברחוב בן יהודה 7 א בשני הי-מים האחרונים של חי האב והבת? רק עתה, עם השלמת החקירה ו-הרכבת הפרטים מתגלית לפנינו כל התמונה, הגם שחסרה בה הפרשה הנפ-שית העמוקה, ששימשה יסוד ומניע לרצח זה. בשלש המכתבים שהשאיר רופא השיניים מורשת ההסתייגות ה-גלויה מעצם הנושא; הוא אינו מזכיר בשום מקום את המלה "מוחת" או "רצח" או "רחמנות". הוא מדבר בהם על כל המסובב את הפרשה, על פרטים שונים ומשונים, לרבות הכתובת של חברה קדישא. ומכאן שהאיש גמר אומר שלא לשתף איש בצרותיו. (אולי משום שהיה משוכנע, כי איש לא יבין לרוחו). המכתב העיקרי מופנה לבתו ה-בכורה, המתגוררת לא הרחק מתל-אביב, בו מתאר האב את יומה האחרון של מרים, בתו השניה, זו אשר הרגה מתוך "רחמים". וזהו ווקומנט מוזר ביותר. מכתב זה נכתב כאשר מרים לא היתה עוד בחיים. לאחר שאביה טיפל בשיניה, כביכול, והזריק לה כע-שרה סמ"ק רעל דרך החניכיים, "נר-דמה" הבת, כדברי ד"ר קדיש, והוא הניח אותה על הארץ. עטפה בשמיכה והעמיד לראשה צנצנת פרחים ושני נרות. המלה "נרדמה" באה להדגיש, כי היא נסתלקה מן העולם ללא כאבים. ואז החל ד"ר קדיש לטפל בדברים פשוטים ביותר, אפשר לומר - ענינים שוטפים ופרקטיים, כדי לחסל את חש-בונותיו ועיניו הפרוואיים של בשר

הג'אז מנגן

התזמורת מנגנת וה-קהל צוהל בבאר הפאריזאי בקומת הקרקע שעה שגופת הנרצחת מוטלת על הארץ והאב מסיים את חשבונותיו עם העולם...

הדלת מסתירה את הסוד

"אסור לאיש להסיר את החותמת ולפתוח דלת זו בלי רשות מטעם המשטרה..."

